Nr. 49

9 december 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

„Maak het vooral niet langer, jongeheer Priscott," maande Simms. „U weet dat meneer Gower erg op orde is gesteld en de postiljon wacht niet."

Hij nam de mand bij het handvat en richtte zich steunend op.

„Grote goedheid, jongeheer Priscott, wat zit daarin? Het lijken wel kanonskogels. Ik geloof waarachtig dat ik hier nog eens jammerlijk aan mijn eind kom."

Terwijl hij mopperend wegslofte, gingen Ralph Priscott en Bob Millican haastig verder met het bijeenzoeken van allerlei voorwerpen, waarvan ze zeker waren dat ze er beslist niet buiten zouden kunnen.

„Hoe laat zouden we in Londen zijn?" informeerde Bob, terwijl hij een paar fraai gebloemde pantoffels inpakte.

„Om een uur of drie," zei Ralph. „Dat hangt ervan af of we lang stilstaan onderweg."

„Is het een aardige man, die oom van je?"

„Dat weet ik niet," antwoordde Ralph. „Ik heb hem nog nooit gezien. Maar het is geen oom van me; het is een neef van mijn vader. Hij zal wel geschikt zijn, denk ik, anders had hij het vast niet goedgevonden dat jij meekomt."

„Gelukkig maar dat ie het wel goedvond," zei Bob Millican. „Ik moet er niet aan denken dat ik weer hier had moeten blijven, de hele vakantie. Zes weken lang braaf wandelingen maken en naar de verhalen van meneer Gower luisteren. Ik geloof vast dat ik weg zou lopen."

Hij wierp een bultige linnen zak over zijn schouder en nam in zijn andere hand een koffer. „Ik ben klaar," zei hij. „Laten we opstappen."

Toen ze beneden kwamen, stond meneer Gower hen met de handen onder de panden van zijn jas op te wachten. Hij keek hen om beurten aan en knikte nadrukkelijk.

„Jullie zijn laat, Priscott en Millican. Als de diligence weg is, hebben jullie dat aan jezelf te wijten. En wat zal meneer Mulby dan denken? Een mooie boel op die school van meneer Gower. Ze zien daar niet eens kans om een paar jongens op tijd te laten vertrekken. Dat zal hij denken. En jullie hebt toch waarachtig tijd genoeg gehad."

De ontvoering

door Carlo Muntinck

De dikke Simms klom hijgend de trap op, bleef even staan om uit te blazen en klopte vervolgens op een deur, waarna hij die met een zwaai opendeed.

„Jongeheer Priscott, jongeheer Millican, meneer Gower vraagt waar jullie blijven. Het rijtuig staat al een kwartier voor en als jullie niet opschieten, halen we de diligence niet."

Een kleine, sproetige jongen, degene die Priscott was genoemd, zette zijn voet op het deksel van een reismand en trok rood van inspanning aan de riem, die het op zijn plaats moest houden.

„Zeg maar tegen meneer Gower dat we over twee minuten beneden zijn, Simms," antwoordde hij. „En neem deze mand maar vast mee. De rest dragen we zelf wel."

„Ja, meneer Gower, het spijt ons," zei Ralph. „Het heeft langer geduurd dan we dachten."

„Juist," zei meneer Gower. „Enfin, laat dit een les voor jullie zijn. En nu dan gauw in het rijtuig. Misschien halen jullie het nog. En denk er vooral om dat jullie naar Trinidad schrijven, als je daarginds bent. Je ouders zullen blij zijn te horen dat het je goedgaat hier op Birchby Hall."

„Ja, meneer, dat zullen we zeker," zei Bob Millican haastig.

„Nu, vooruit dan maar," zei meneer Gower.

Hij haalde zijn rechterhand onder zijn jas vandaan en stak die de jongens toe. „Veel genoegen," zei hij. „En maak me niet te schande bij de heer Mulby."

Buiten wachtte het kleine, glimmend zwarte koetsje, dat meneer Gowers persoonlijke eigendom was. De koetsier zat al op de bok en de dikke Simms stond klaar om hun bagage in ontvangst te nemen.

Zodra ze zaten, klom ook hij op de bok. In de tuin, bij een hoek van het grote grijze gebouw, stonden een half dozijn jongens die achterbleven, en uit de ramen van de bovenverdieping hingen er nog een paar.

„Bij hen had ik ook kunnen horen," zei Bob huiverend. „Lieve help, ik heb die meneer Mulby nog nooit van mijn leven ontmoet, maar ik weet zeker dat hij een heel aardige man is."

Terwijl de koets wegreed, zwaaiden ze naar de jongens in de tuin en de ongelukkigen, die veroordeeld waren hun vakantie onder het vaderlijk oog van meneer Gower door te brengen, wuifden met bedroefde gezichten terug.

Toen de koets het marktplein opreed, zagen de jongens tot hun grote opluchting dat de diligence er nog stond.

Boven, op de imperiaal, waren alle plaatsen al bezet, maar binnen waren er nog verscheidene vrij, ook de twee, die meneer Gower voor hen had laten bespreken.

De bijrijder sjouwde hun valiezen naar het dak en intussen liet de postiljon zijn hoorn schallen, ten teken dat de wagen op het punt stond te vertrekken.

Ralph en Bob stapten in en direct daarop zette het vierspan zich in beweging.

„Daar gaan we," zei Bob, terwijl hij Ralph tegen zijn schouder stompte. „Vanmiddag zijn we in Londen."

Hij zwaaide naar Simms, die hen wijdbeens stond na te kijken met zijn hoed onder zijn arm. Daarop draaide de wagen de Kerkstraat in en verdween uit het gezicht.

„Wat doet je oom eigenlijk?" vroeg Bob. „Die neef van je vader, bedoel ik."

„Hij heeft een kantoor," zei Ralph. „Dat heb ik je trouwens al verteld."

„Dat is waar ook," zei Bob, „maar ik was het vergeten. Is hij rijk?"

Ralph haalde zijn schouders op. „Dat zal wel. Ik heb vader eens horen zeggen dat neef Mulby de pondjes aardig bij elkaar weet te halen."

Bob Millican zette zijn pet af en duwde zijn hoofd in het trijp waarmee de diligence van binnen was bekleed.

„Als ik op Trinidad terugkom, ga ik ook een kantoor beginnen," verklaarde hij. „Dat wil zeggen, ik moet natuurlijk eerst ergens in de leer. Maar dan ga ik voor mezelf aan de gang. Nog twee jaar, dan is het zover. Dan ben ik zestien."

„Ik nog vier jaar," zei Ralph mistroostig. „Daar komt geen eind aan. Dat ene jaar heeft me al lang genoeg geduurd."

„Och," troostte Bob, „misschien mag je wel elk jaar naar meneer Mulby. Dan gaat de tijd vlugger dan je denkt."

„Ja, misschien," zei Ralph.

Hij keek de wagen eens rond. Tegenover hem zat een vrouw met een kleine jongen, die tevreden aan een kaneelstok zoog, en daarnaast een oude heer met gepoederd haar, die kort na het vertrek in slaap was gevallen. Zijn hoofd was op zijn borst gezakt en soms wanneer de wagen door een kuil reed, wipte het op en knikte weer terug zonder dat hij erdoor ontwaakte.

Op de banken in het achtergedeelte werd een druk gesprek gevoerd door een viertal mannen die van het platteland afkomstig waren en voor zaken naar Londen gingen. Onder het praten door zogen ze aan lange stenen pijpen en de rookwolken die ze verspreidden, waren zo doordringend, dat de vrouw begon te hoesten.

Ook Ralph kreeg het benauwd. Roken was iets dat op Birchby Hall bijna als een misdaad gold. Meneer Gower beschouwde het als een verfoeilijke gewoonte die op zijn instituut beslist niet geduld kon worden en geen van de jongens had het ooit gewaagd dit verbod te overtreden.

Alleen Simms placht weleens in het geheim een pijpje te smoren, maar toen meneer Gower hem daar een keer op had betrapt en hem met onmiddellijk ontslag had bedreigd als het nog eens zou gebeuren, had de man zijn neuswarmertje met een zucht op de vuilnishoop gegooid.

Terwijl de vrouw tegenover Ralph steeds luider begon te hoesten en Bob Millican tevergeefs probeerde een raampje te openen, rolde de wagen door het golvende landschap en stopte in Aldershot.

Blij dat hij eindelijk een luchtje kon scheppen, wipte Ralph uit de diligence en veel te snel naar zijn zin waren de paarden verwisseld en ging de reis verder. Om één uur kwamen ze in Epsom en daarna begon het vierspan aan de laatste twintig mijl. Nu en dan passeerden ze een voorstadje, waar troepen kippen luid kakelend uiteenstoven voor de bolderende wagen, en eindelijk doemden in de verte de grijze huizenmassa's van de hoofdstad op.

„Zo, jongeheren, nou maar gauw instappen, dan gaan we er vandoor."

Ralph en Bob waren geen van beiden eerder in Londen geweest. De grootste stad die ze kenden was Winchester, dat nog geen zesduizend inwoners telde, en ze keken dan ook hun ogen uit naar de eindeloze huizenblokken en de talrijke voorbijgangers, die de straten bevolkten.

Op de oude Vismarkt hield de wagen stil. De vier mannen uit het achtergedeelte stapten uit en ook voor de vrouw met het jongetje was dit het einde van de reis.

„Als hij weer stopt, zijn we er," zei Ralph. „Meneer Mulby schreef dat hij een rijtuig zou sturen om ons af te halen. Het

Vervolg op bladzij 26

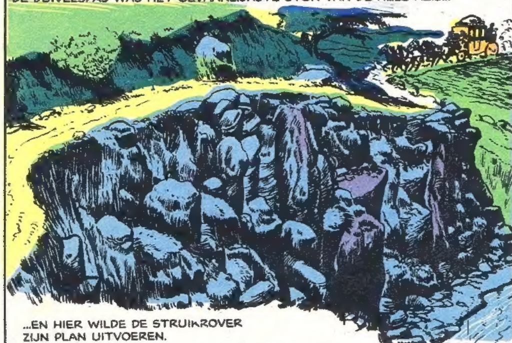
Mijn vader is geen struikrover

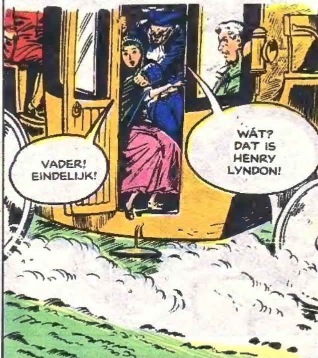

EEN PAAR MINUTEN LATER BRACHT EEN LUID BEVEL DE KOETS TOT STILSTAND.
HALT, KOETSIER! LAAT DE PASSAGIERS ONMIDDELLIJK UITSTAPPEN!

AMY SMEET DE DEUR OPEN, MAAR WERD STEVIG BEETGEPAKT.
VADER! EINDELIJK!
WÁT? DAT IS HENRY LYNDON!

TERWIJL DE PASSAGIERS UITSTAPTEN, SPRONG LYNDON VAN ZIJN PAARD.
N-NEEM ONS GELD, MAAR L-LAAT ONS ALSTUBLIEFT LEVEN!
WEG DIE BEURS. IK KOM NIET OM JULLIE UIT TE PLUNDEREN. IK ZOEK EEN SCHURK, DIE MIJN DOCHTER BEDREIGT!

TOEN ONTDEKTE AMY OPEENS WAT DE STRUIKROVER VAN PLAN WAS.
NEE, NIET SCHIETEN!
OPZIJ, JIJ!

EEN SCHOT KLONK, MAAR DE KOGEL MISTE DOEL. WOEDEND RICHTTE LYNDON ZIJN PISTOOL OP DE STRUIKROVER.
EINDELIJK HEB IK JE, LAFAARD! ONTKEN JE MISDADEN MAAR NIET; HET HELPT JE TOCH NIET MEER!

DE SLUWE STRUIKROVER LIET ZIJN PISTOOL VALLEN EN GREEP AMY BEET.
KALM AAN, LYNDON! ALS JE SCHIET, ZUL JE EERST JE DOCHTER RAKEN!
HELP!
HELP!

MET AMY ALS EEN SCHILD VOOR ZICH KLOM HIJ OP DE BOK VAN DE POSTKOETS.
ALS JE HET WAAGT HAAR IETS TE DOEN...
TERUG, LYNDON! IK GA HET LAND UIT EN IK LAAT ME DOOR JOU NIET TEGENHOUDEN!

De onbekende vijand

MAAR DAAR GING DE DEUR OPEN EN SARAH WAS OPGE-LUCHT TOEN ZE STEWART ZAG.
IK MOCHT MIJN BEEST MEE-BRENGEN, HÈ?
JA, HOOR. KOM BINNEN, JE MAG NAAST BRIAN ZITTEN.

STEWART KWAM LACHEND BINNEN MET NAAST ZICH... EEN EZEL.
DAAR IS HIJ. WAAR MOET HIJ ZITTEN?
HA, HA!

ALLE KINDEREN KEKEN NAAR SARAH. HOE ZOU ZE DIT OPNEMEN?
IK VIND HET EEN GOEIE MOP. HIJ ZIET ER HEEL VERSTANDIG UIT VOOR EEN EZEL!
ZIE JE WEL, ZE IS BEST LEUK!
JA, ZE KAN WEL TEGEN EEN GRAPJE.

MAAR OPEENS SCHROK SARAH.
ALLE MENSE DE DROST! WAT ZA HIJ ZEGGEN ALS HIJ DIE EZEL HIER ZIET!

ZE HANDELDE VLUG.
GA ZITTEN, STEWART. WE GAAN MET DE LES BEGINNEN EN DE EZEL DOET OOK MEE.

EVEN LATER KWAM DE DROST BINNEN.
WÀT? EEN EZEL? WAT BETEKENT DAT, JUFFROUW WILSON?
HIJ IS VAN STEWART, MENEER, EN IK GEBRUIK HEM ALS MODEL VOOR DE TEKENLES.

WAT LEUK, JUFFROUW WILSON! EN, JONGENS, HOE VINDEN JULLIE DE NIEUWE JUFFROUW?

STEWART ANTWOORDDE DIRECT EN DE ANDEREN VOLGDEN ZIJN VOORBEEL
LEUK, MENEER!
ZE IS ERG AAR-DIG!
NOU!
SINDS SARAH OP MULOC WAS, WAS ZE NOG NIET ZO BLIJ GEWEEST ALS NU.

DIE MIDDAG GINGEN DE LESSEN VLOT. NA SCHOOLTIJD NAM DE DROST HAAR MEE NAAR BUITEN.
IK HAD GEHOORD DAT U GEEN ORDE KON HOUDEN, MAAR DAT VALT ERG MEE. O JA, IK HEB U NOG IETS BELANGRIJKS TE ZEGGEN.

MORGENOCHTEND KOMT DE INSPECTEUR, MENEER SMITH, EENS KIJKEN HOE DE ZAKEN HIER STAAN. HET IS VAN GROOT BELANG DAT U EEN GOEDE INDRUK OP HEM MAAKT.

DE DROST GING WEG EN SARAH LIEP NAAR JOCK.
FIJN, HÈ, JOCK? ALLES GAAT PRIMA EN DE KINDEREN VERTROUWEN ME!
NOU, IK DACHT DAT HET U NIET ZOU LUK-KEN, MAAR HET SCHIJNT TOCH TE GAAN.

TOEN SARAH EVEN LATER NAAR HUIS GING, KEEK JOCK HAAR PEINZEND NA.
ZE DENKT DAT ZE HET AAN-KAN. MAAR ALS MORGEN DE INSPECTEUR KOMT, ZAL ZE WEL OP HAAR NEUS KIJKEN!

SARAH WAS HEEL OPGEWEKT. DE VOLGENDE MORGEN...
WAT EEN PRACHTIG WEER! IK RUIK DE ZEE! HÈ, HIER WIL IK VOORGOED BLIJVEN WONEN. ALS DIE INSPECTEUR NU MAAR TEVREDEN IS

MAAR EVEN LATER SCHROK ZE TOEN ZE DE SCHOOL LEEG VOND.
HEE, ER IS NIEMAND! WAAR ZITTEN ZE ALLE-MAAL?

7

Het vliegtuig in de wildernis

door Margaret Ruthin

KORTE INHOUD: *Jill Ormond heeft met haar vriendin Marcelle Duhamel drie weken vakantie doorgebracht op het bedrijf van haar oom Dick in de jungle van Birma. Op de laatste dag van deze vakantie komt plotseling het bericht dat er twintig kilometer verder een vliegtuig is neergestort. Dick Ormond en Jacques Duhamel, de vader van Marcelle, gaan met de bedienden op onderzoek uit, terwijl de twee meisjes met de voorman U Shwe en diens zoon achterblijven. 's Nachts wordt het bedrijf door een groep bandieten, de zogenaamde dacoits, overvallen. De volgende morgen brengt een boodschapper van Ormond een brief. Hij vertelt dat bij het vliegtuigwrak een grote hoeveelheid bankpapier is aangetroffen. Even later zijn U Shwe en zijn zoon verdwenen. De meisjes willen Boh Thauk, de aanvoerder van de dacoits, met een boodschap naar Dick Ormond sturen, maar hij weigert, naar zijn zeggen uit vrees voor boze geesten. Dan beladen Jill en Marcelle de olifant Naga en gaan zelf. Als ze tegen de avond in de buurt van het neergestorte vliegtuig komen, worden ze beschoten door een groep Birmanen. Het zijn de dacoits van Boh Thauk. Met hulp van de olifant weten de meisjes ongedeerd het vliegtuigwrak te bereiken. In het binnenste daarvan vinden ze Dick Ormond en Jacques Duhamel alsmede hun bedienden en de bemanning van het toestel. Allen zijn gewond; de eersten bij een aanval van de dacoits, de laatsten bij het ongeluk met het vliegtuig.*

„We staan er zeer ongunstig voor," zei Dick Ormond toen, meer tot zichzelf dan tot de anderen.

„Maar, oom," vroeg Jill, „er zullen toch reddingsexpedities worden uitgezonden? Men zal stellig gaan zoeken. . ."

„Waar?" onderbrak haar oom. „De autoriteiten hebben geen enkele aanwijzing waar het wrak gezocht moet worden. Het vliegtuig was afgeweken van zijn koers. Maar zelfs als men pogingen doet de wildernis af te zoeken, is het zeer twijfelachtig of het wordt gevonden. Bedenk hoe dicht de jungle is. Dit wrak kan hier jaren liggen zonder te worden ontdekt."

Jill knikte zwijgend.

„Wanneer Boh Thauk de bedoeling heeft het fortuin dat in deze twee kratten is geborgen, te stelen, zal hij iedereen voor altijd tot zwijgen brengen en het wrak in brand steken," vervolgde haar oom. „Niemand zal dan ooit weten dat het geld is geroofd. Maar laten we niet het allerergste veronderstellen. Tenslotte *is* er een kans dat we morgen worden gevonden. De betrokken autoriteiten weten dat het vliegtuig een enorm kapitaal vervoerde en er zal dus zeer intens worden gespeurd."

Er viel weer een korte stilte, die werd verbroken door het klagend steunen van een der gewonden, verder in de cabine. Daarna fluisterde hij iets.

„Hij vraagt om water," zei Dick Ormond. „En we hebben geen druppel."

Marcelle stond onmiddellijk op.

„Ik ga water halen," zei ze. „Ik weet waar de rivier is en. . ."

„Neen. . . de deur moet gesloten blijven," riep Ormond scherp. En zachter vervolgde hij: „Die mannen zijn koelbloedige moordenaars. Boh Thauk wordt al twee jaar door politie en leger gezocht wegens overvallen en moorden die hij heeft gepleegd. In het vliegtuig is maar één deur die open kan, en dat weet hij."

„Maar ik zou kruipend naar buiten kunnen gaan," zei Marcelle.

„Uitgesloten," antwoordde Dick Ormond kortaf. „Het is jullie gelukt hier te komen omdat de olifant zich zo geruisloos bewoog. En bovendien hadden ze jullie niet verwacht. Nu is de situatie geheel anders. De deur wordt bewaakt en hun gehoor is scherp. Als je ook maar het minste geluid maakt, word je door hun salvo getroffen."

Marcelle zuchtte en ging weer zitten.

„Maar, oom, we moeten toch *iets* doen?" protesteerde Jill. „We kunnen hier niet werkeloos blijven zitten. Hoe moet het met de gewonden? Wanneer zij geen water krijgen. . ."

„Ik weet niet wat we kunnen doen," antwoordde haar oom somber. „Sommige gewonden zullen spoedig sterven als we hun niet te drinken kunnen geven."

„Dan moeten we. . ."

Dick Ormond viel zijn nicht in de rede.

„De dacoits weten ook dat we water nodig hebben, Jill. Zij liggen in het struikgewas, wachtend tot iemand tracht naar de rivier te gaan."

„We zouden de boeven het geld, waarom het hun te doen is, kunnen aanbieden," stelde Jill voor.

„Zij zouden het aannemen en ons daarna toch doden," antwoordde Dick Ormond. „De bankbiljetten hebben voor hen geen waarde, wanneer wij de politie inlichten. Al het geld is nieuw en de nummers zijn bekend."

Marcelle stond met een ruk op.

„Ik ga water halen," zei ze op besliste toon. „Is hier een emmer of een blik of iets dergelijks?"

„Wacht nog even, Marcelle," zei Jill. „Luister. Je brengt het er niet levend af wanneer je probeert de rivier te bereiken. Je hebt gehoord wat oom Dick zei: de dacoits liggen op de loer, zij zullen je neerschieten."

„En je denkt dat ik hier rustig blijf zitten, terwijl mensen van dorst sterven?" zei Marcelle verontwaardigd. „Ik ga water halen. Meneer Ormond, is er een emmer?"

„Marcelle, luister toch. We worden belegerd. We zijn net soldaten in een klein junglefort, dat. . ."

„Dit wrak heeft niet veel weg van een fort, Jill," zei haar oom. Hij glimlachte triest. „Een kogel boort door de dunne wand van de romp alsof hij van papier is. Als Boh Thauk over voldoende munitie beschikte, hoefde hij slechts dichterbij te komen en een aantal salvo's af te vuren."

„U denkt dus dat zijn voorraad kogels krap is?" vroeg Marcelle.

„Ja," antwoordde Dick Ormond. „Daarom volgt hij een andere tactiek. Ik vermoed dat het zijn bedoeling is ons hier opgesloten te houden tot het gebrek aan water ons volkomen heeft uitgeput of ons ertoe brengt een uitbreekpoging te wagen. Dit is natuurlijk hopeloos. We zijn allen gewond."

Marcelle keek naar haar vader en naar de andere gewonden. En ze aarzelde niet langer.

„Ik ga water halen," herhaalde ze. „Ik. . ."

Haar woorden werden onderbroken door een kreet van Jill.

„Waar is Naga gebleven?" riep ze.

In de haast waarmee zij het vliegtuig waren binnengegaan, hadden zij de grote olifant vergeten, maar nu meenden zij de regelmatige ademhaling van Naga te horen, dicht bij de deur.

Oom Dick zei een paar Birmaanse woorden en bijna onmiddellijk klonk aan de andere zijde van de deur een zacht gorgelend geluid. Naga stond buiten trouw te wachten.

„Hij heeft een heleboel draagmanden op zijn rug," zei Jill. „En daarin zit alles wat we nodig hebben: dekens, veldbedden, potten, pannen, voedsel."

„Je kunt de boel niet binnen krijgen zonder gerucht te maken," waarschuwde haar oom. „Boh Thauk zal het horen en onmiddellijk schieten."

Jill dacht na.

„Ik heb een idee," zei ze na enige ogen-

„We blijven dus hier, meneer Ormond, en iedereen zal sterven van dorst," merkte Marcelle op.

blikken. „Wat denkt u van een schijnuitval, oom?"

„Een schijnuitval? Wat is dat?" vroeg Marcelle.

„Dat zal ik je vertellen," antwoordde Jill. „In vroeger tijden, wanneer een kasteel of ommuurde stad werd belegerd, pasten de belegerden soms een list toe. Een kleine groep strijders sloop op een bepaalde plaats naar buiten, terwijl degenen die een opdracht moesten uitvoeren — water halen bijvoorbeeld, of een bericht naar bondgenoten brengen — ergens anders op hun kans wachtten. Op het juiste moment begon de groep die de schijnaanval deed, te schieten, of ze staken iets in brand. De vijanden stormden dan allen naar die plek en de anderen kregen gelegenheid ongehinderd de vesting te verlaten."

„Akkoord!" zei Marcelle. „We doen dus een schijnuitval. Maar hoe spelen we dat klaar? We kunnen niets in brand steken. Wel lawaai maken, natuurlijk."

„Een van ons moet naar buiten kruipen, tot achter de dacoits en vervolgens een schot in hun richting lossen. Daar zullen ze van schrikken en terwijl zij op het geluid van het schot afkomen. . ."

„En jou waarschijnlijk neerschieten," vulde haar oom grimmig aan.

„. . .kan de olifant worden afgeladen," vervolgde Jill, alsof ze de woorden van haar oom niet had gehoord.

„En wie, als ik vragen mag, doet die zogenaamde schijnuitval en hoe denk je tot achter de vijandelijke linie te kunnen komen?" vroeg Dick Ormond langzaam. „De bandieten zijn listig, zij kennen de jungle en de meesten van hen zien niet op tegen het plegen van een moord."

„Maar. . ."

„Niets te maren," zei haar oom rustig, maar nadrukkelijk. „Ik sta niet toe dat een van jullie zich aan dit gevaar blootstelt."

„We blijven dus hier, meneer Ormond, en iedereen zal sterven van dorst," merkte Marcelle op. „Nietwaar?"

„De mogelijkheid bestaat dat een reddingsexpeditie ons morgen vindt en in dat geval. . ."

„Oom!" onderbrak Jill hem. „U hebt zelf al gezegd dat ze niet weten waar ze het wrak moeten zoeken en dat het hier jaren kan liggen zonder te worden ontdekt."

„Ik geef in elk geval geen toestemming. Het risico is te groot dat jullie. . ."

Ditmaal werd hij in de rede gevallen door Marcelle.

„We moeten er rekening mee houden dat het vliegtuig niet wordt gevonden. We moeten iets doen. . . en we moeten het nu doen, terwijl het donker is. Hoe denk jij erover, Jill?"

„Ik wil niet graag ongehoorzaam zijn, oom Dick," zei Jill, „maar ik ben ervan overtuigd dat Marcelle gelijk heeft. Morgen kan het te laat zijn, want. . ." Ze zweeg en tuurde naar het verste einde van de flauw verlichte cabine. Een van de gewonden riep weer om water.

Dick Ormond ging languit liggen. Zijn schouder deed erg veel pijn, zijn hoofd bonsde en hij wist niet wat hij moest doen.

Hij hoorde de twee meisjes allerlei plannen maken. Jill zou wegsluipen tot op een afstand van zestig of zeventig meter en dan een schot lossen. Dit zou de aandacht van de dacoits trekken en terwijl zij in haar richting slopen, kon Marcelle de olifant afladen. Nadat dit was gebeurd, zou ze eveneens een schot lossen.

„Dat zal de bandieten weer naar het wrak lokken, zodat jij gelegenheid krijgt naar de rivier te gaan," zei Marcelle.

„En verwacht je werkelijk dat de bandieten jou de gelegenheid zullen geven er vandoor te gaan?" zei Dick Ormond een beetje kribbig. „Luister allebei eens goed naar me, meisjes. Deze kerels hebben direct in de gaten dat jij wegsluipt nadat je het schot hebt gelost. Zij verspreiden zich en. . ."

„Daar hebben we aan gedacht, oom," verklaarde Jill. „Ik bevestig de revolver aan een boom en aan de trekker bind ik een lang koord. Ik trek aan het touw. . . en het schot gaat af. Dan geef ik even later opnieuw een rukje aan het koord. Weer klinkt er een schot op dezelfde plaats. Denkt u niet dat dit de bandieten naar die plek zal lokken?"

Jill bleef een ogenblik in de deuropening staan.

Dick dacht enige ogenblikken na en gaf daarna met tegenzin toe dat het plan succes kon hebben. Hij nam zijn eigen wapen, haalde er een paar patronen uit en laadde daarmee de lege revolver, die Jill nog in haar gordel droeg.

Het licht werd uitgedraaid en de deur van de cabine voorzichtig en geruisloos geopend.

„Maak u niet ongerust, oom," zei Jill. „Het lukt me wel. Ik heb alles: touw, de revolver, een leren emmer. Meer heb ik niet nodig, is het wel?"

„Ja, een heleboel geluk," gromde haar oom. „Ik laat je gaan omdat ik geen andere oplossing weet en met mijn gebroken been kan ik zelf niets beginnen."

Jill bleef een ogenblik in de deuropening staan, terwijl een lichte bries langs haar verhit gezicht streek. Ze rook de geur van de jungle en hoorde het zoemen van ontelbare insekten. Vlak voor zich onderscheidde ze vaag het massieve lichaam van Naga. Hij ademde diep en regelmatig.

„Kom zo gauw mogelijk terug," fluisterde Marcelle. Jill maakte zwijgend een wuivend gebaar en verdween in de duisternis.

Dick Ormond leunde op zijn rechterelleboog en luisterde gespannen of hij iets hoorde van Boh Thauk en zijn bende. Hij was nog nooit zo bang geweest. Als hij zelf was gegaan, zou hij zijn zenuwen volkomen in bedwang hebben gehad, maar nu parelde het zweet hem op het voorhoofd.

Behalve Boh Thauk en zijn bandieten waren er nog tal van gevaren die Jill bedreigden. Dit gedeelte van de rivier had oevers, waar je slechts op enkele plaatsen water kon scheppen. En dat waren tevens de plekken waar ook de wilde dieren van de jungle kwamen drinken, de tijger, de panter en het wilde hert. De seconden leken Dick Ormond uren en Marcelle hield haar adem in, terwijl zij in uiterste spanning wachtten op het schot.

Eindelijk werd de stilte verscheurd: Pang!!

De echo van het schot rolde verder en verder en werd gevolgd door een onheilspellende stilte. Opeens brandde het salvo van de bandieten los en onmiddellijk daarna klonk een gil.

Marcelle, die juist bezig was de riem, welke de draagmanden op de rug van Naga bevestigd hielden, los te maken, bleef onbeweeglijk staan.

„Dat. . . dat was de stem van Jill," fluisterde ze tenslotte. „Zij. . . Wat kan er gebeurd zijn? Ze had een tweede schot moeten lossen. Waarom heeft ze dat niet gedaan?"

Dick Ormond sloot in wanhoop zijn ogen.

„Waarom schiet ze niet?" vroeg Marcelle weer. „Waarom. . . waarom. . .?"

„Omdat," antwoordde Dick Ormond met een vreemd klinkende stem, „omdat de bandieten haar hebben gepakt. *Daarom. . .*"

HOOFDSTUK VI

„Haar hebben gepakt," herhaalde Marcelle fluisterend. „Zij hebben haar gepakt? Maar. . . neen, neen. Dat kan niet... dat mag niet."

Ze stond enkele ogenblikken verbijsterd, met een los einde van de riem in haar hand. De nachtelijke jungle kwam plotseling tot leven. Ze hoorde het tjilpen en roepen van de vogels. Maar zelfs Marcelle wist dat vogels 's nachts niet tjilpten of riepen. De geluiden waren signalen van de dacoits.

Marcelle herstelde zich van haar verbijstering; ze rukte heftig aan de riem en toen er geen beweging in de lading kwam, gaf ze de olifant een bevel:

„Thah-thah, Naga, thah!"

Naga liet een zacht gegrom horen en stond op. Terwijl hij dat deed, kwam de riem vrij en gleden de manden krakend van zijn rug.

De vogelgeluiden in de jungle hielden onmiddellijk op; een schot knalde en een kogel boorde zich in het bovenste gedeelte van het wrak.

„Liggen," fluisterde Dick Ormond schor. „Ga liggen. Als ze weer schieten..."

„Hmit-hmit." Marcelle luisterde niet naar de waarschuwing van Dick en Naga zonk opnieuw op de knieën. Het meisje greep vier leren wateremmers en klom op de nek van de grote olifant, waarbij ze zijn linkeroor als houvast gebruikte.

„Thah-thah," beval ze en Naga kwam weer overeind.

In de jungle klonk een tweede geweerschot. Boh Thauk en zijn bendeleden vroegen zich af wat er bij het wrak gebeurde. Zij hadden het kraken en kletteren gehoord van de manden. Boh Thauk waagde er nog een van zijn kostbare patronen aan in de hoop een gelukkige treffer te plaatsen, maar de kogel boorde zich in een boomstronk.

„Lah-lah-lah," was het volgende commando van Marcelle en Naga kwam in beweging.

Marcelle was bang, niet voor zichzelf, maar voor Jill. Ze was bevreesd en tegelijk woedend en tikte voortdurend tegen de achterzijde van Naga's oor om hem tot groter snelheid aan te sporen.

Maar de anders zo gehoorzame olifant liet zich niet jagen; zijn instinct waarschuwde hem tegen de aanwezigheid van gevaar. Hij liep ondanks zijn grote lichaam geruisloos als een sluipende kat.

Opeens, zonder enige waarschuwing, stopte Naga; zijn slurf bewoog flauw heen en weer en hij snoof de lucht op. Hij rook de man. . . de dacoit die hem met een mes in de poot had geprikt.

Opeens brandde het salvo van de bandieten los en onmiddellijk daarna klonk een gil.

Marcelle voelde een huivering over haar rug lopen. Het was net alsof overal loerende ogen op haar gericht waren. Boh Thauk en zijn bandieten waren waarschijnlijk vlak in de buurt. Opeens begon Naga te trompetten.

„Baaaaaaoeoeoeoeoe!"

Marcelle gilde van schrik en tuimelde bijna achterover toen Naga plotseling vooruitstoof met zijn vlugge, schommelende gang.

Een geweer knalde en de hoog opflitsende vlam verlichtte een moment de omgeving. Marcelle hoorde de kogel langs haar hoofd fluiten. Ze zag vaag een groep mannen; ze hadden geweren in de hand, maar waren verlamd van schrik.

Het bleef bij dit ene schot, want de dacoits vluchtten haastig weg om buiten het bereik te komen van de zwaaiende slurf, die hen dreigde te verpletteren.

Wordt vervolgd

SPELEND

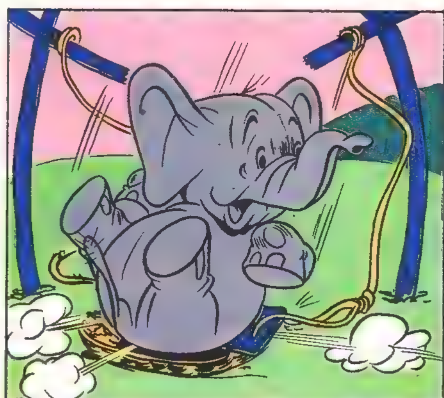

Willie Stropop wilde een schommel maken. Della de olifant hielp hem bij het graven van gaten voor de palen en gooide in zijn ijver de aarde boven op Willie. Toen de palen stonden, namen ze ieder een kwast en begonnen ze te schilderen. Dat vond Della een erg leuk werkje.

Hij veegde ijverig langs de paal, maar opeens kwam zijn kwast tegen de hoed van Willie aan. Omdat de verf nogal plakte, bleef Willies hoed vast aan de kwast zitten. ,,O,'' schrok Della, ,,neem me niet kwalijk, Willie. Ik kon er echt niets aan doen. Ik wist niet dat die verf zo plakte.''

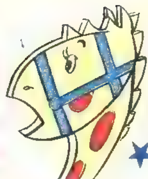

Willie zuchtte, trok zijn hoed van de kwast en zette hem weer op zijn hoofd. Daarna schilderde hij de rest van de palen af. ,,Dank je wel voor je hulp, Della,'' zei hij. Della keek verlangend naar de schommel. Ik zou hem best eens even willen proberen, dacht hij. Kom, ik doe het meteen.

De olifant ging op de schommel zitten, maar opeens klonk er een luid gekraak. De bovenste paal brak en boem, daar viel Della naar beneden. Nu had Willie precies onder de schommel een mandje laten staan en daar viel Della midden in. Door zijn gewicht drukte hij het mandje helemaal plat.

SPEELGOED

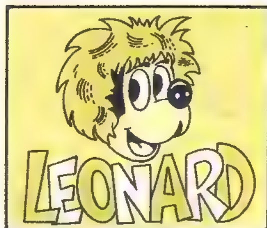
Daar zat Della te midden van de stukken en hij keek heel treurig toen Willie even later terugkwam. „Ik heb meer dan een uur werk gehad om deze schommel te bouwen," zei Willie boos, „en jij maakt hem binnen een minuut stuk. Je bent wel een heel erg onhandige olifant, Della."

Droevig keek Willie naar de kapotte schommel. Toen zag hij het mandje liggen en opeens begon hij te lachen. Doordat Della erin gevallen was, was de mand veel groter geworden. „Ik weet wat," zei Willie en vlug bond hij de mand aan een tak van een boom. Della keek verbaasd toe.

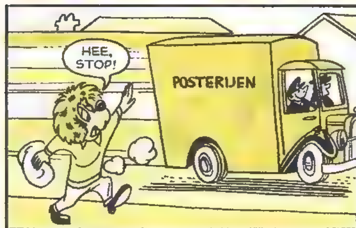

„Wat ga je nu doen, Willie?" vroeg Della. „Let maar eens op," antwoordde Willie. „Kijk, die mand is veel groter dan de smalle plank van de schommel. Nu kunnen we met zijn tweeën schommelen." Dat deden ze en ze hadden samen veel plezier, terwijl ze vrolijk heen en weer zwaaiden.

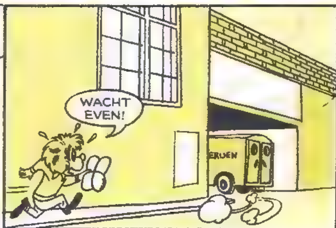

LEONARD

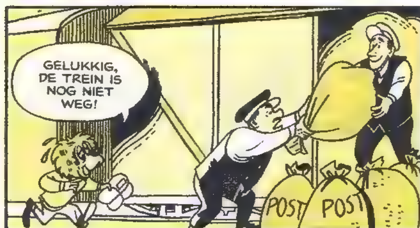

EVEN EEN CADEAU VOOR MIJN TANTE IN RIJSDAM POSTEN!

HÈ, HET GAAT ER NIET IN!

HEE, STOP!
POSTERIJEN

STOP! IK HEB HIER EEN PAKJE VOOR MIJN TANTE!

WACHT EVEN!

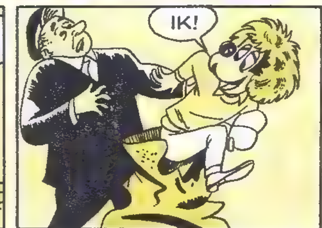

GELUKKIG, DE TREIN IS NOG NIET WEG!
POST
POST

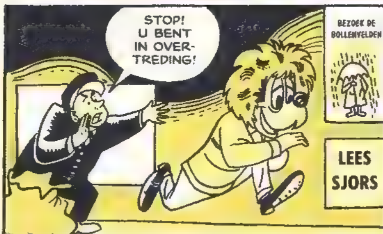

NEE, ER KAN NIKS MEER BIJ, HOOR!

WAT NU? TANTE IS MORGEN JARIG!

IN RIJSDAM
PFFT!
WAT ZIT ER IN DIE ZAK?

IK!

STOP! U BENT IN OVERTREDING!
BEZOEK DE BOLLENVELDEN
LEES SJORS

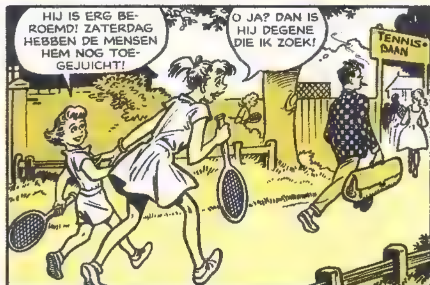

GEFELICITEERD, TANTE!
DANK JE, LEONARD. NEEM NOG WAT GEBAK!

Map en Mobbie

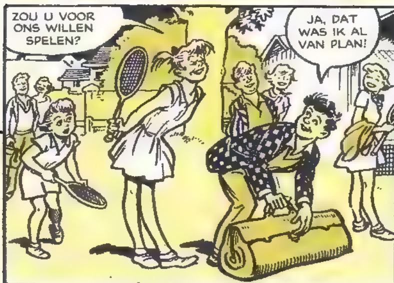

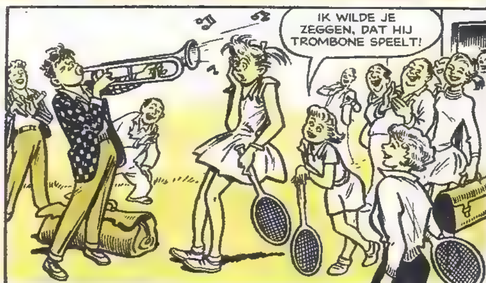

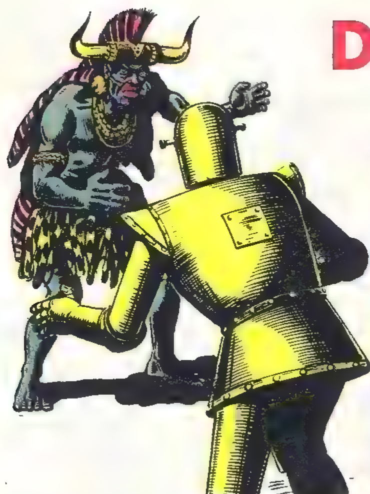

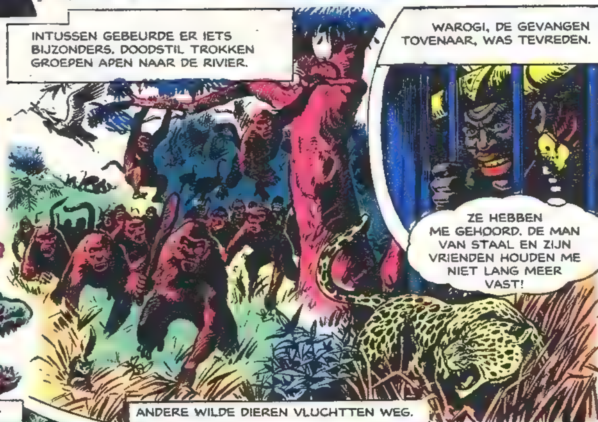

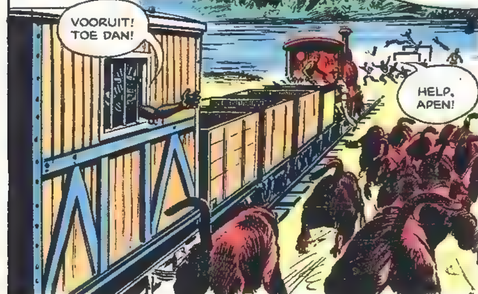
De man van staal

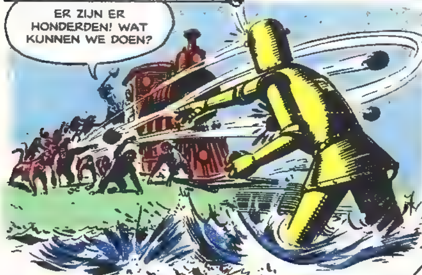

MEN BESLOOT, ONDANKS DE ONTSNAPPING VAN WAROGI, MET HET WERK VERDER TE GAAN. DANK ZIJ ARCHIE, DIE ALLE MOEILIJKHEDEN DE BAAS WAS, VORDERDE DE BOUW VAN DE BRUG GESTADIG.

EINDELIJK...
PRACHTIG WERK, ARCHIE!
HOERA, HET IS GELUKT! DE BRUG IS STERK GENOEG!

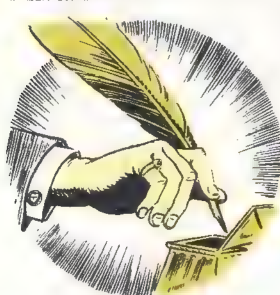

De samenzwering tegen prins Rudolf

IN EEN ZOMERHUISJE BIJ HET PALEIS VAN HILVANIA STOND IEMAND OP HET PUNT EEN DOCUMENT TE TEKENEN.

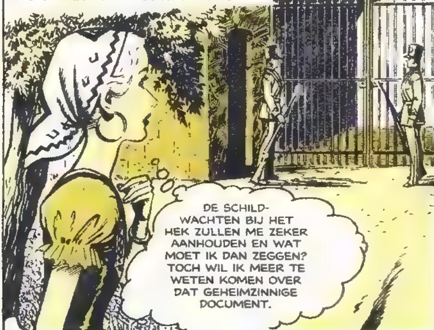
HET WAS DE HERTOG VAN LICHTENBERG, ANITA'S OOM, DIE NIET WIST DAT...

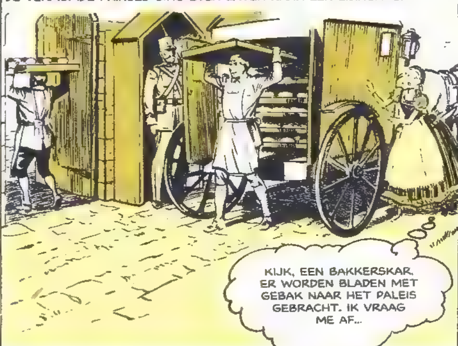

...DAT DOCUMENT HET GELUK ZOU VERNIETIGEN VAN EEN MOLENAAR EN ZIJN VROUW EN DAT HET OOK GEVOLGEN ZOU HEBBEN VOOR...

...PRINS RUDOLF VAN HILVANIA, ANITA'S BESTE VRIEND.

HET WAS EEN GEWAAGDE ONDERNEMING VAN ANITA OM TE POGEN ACHTER DE INHOUD VAN HET DOCUMENT TE KOMEN, DAT MAARSCHALK VAN STORNHEIM, DE EERSTE MINISTER VAN HILVANIA, HAAR OOM WILDE LATEN TEKENEN. ZE GELOOFDE, DAT HET BEDOELD WAS OM EEN BEJAARD ECHTPAAR UIT HUN HUIS TE ZETTEN. IN HAAR VERMOMMING VAN BOERENMEISJE LIEP ZE EEN GROOT RISICO, OMDAT DE HERTOG HAAR ZO AL EENS IN DE TUIN VAN ZIJN KASTEEL GEZIEN HAD...

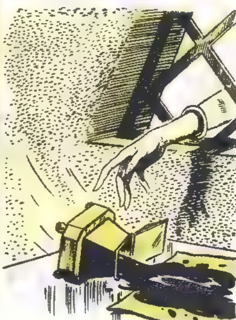

Olivier lijdt schipbreuk

17

door David Scott Daniell *met tekeningen van H. J. Giesen*

KORTE INHOUD: *Olivier Crow, leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie van het Britse leger, en zijn nichtje Pollie Trott zijn na een avontuurlijke zeereis op Sicilië aangekomen. Het is juni 1806 en overal in Europa wordt gevochten tegen Napoleon. Sergeant Trott, de vader van Pollie, en soldaat Pilchard krijgen opdracht de gevangene Zucconi, die voor de krijgsraad moet verschijnen, op het schip de Zwaluw naar Gibraltar te brengen. Olivier moet hen vergezellen om voor de krijgsraad tegen Zucconi te getuigen. Pollie gaat als verstekelinge mee. Onderweg vergaat de Zwaluw. De bemanning wordt opgepikt door een Italiaans zeeroversschip, dat later wordt overmeesterd door een Engels fregat. Zucconi ontkomt met Pollie en Olivier naar het vasteland. Sergeant Trott en soldaat Pilchard gaan hen achterna. Zucconi brengt de kinderen bij een boer, maar zij ontsnappen. Gedreven door honger sluipen ze een herberg binnen, waar even later sergeant Trott, soldaat Pilchard en twee Engelse heren arriveren. De laatsten herkent Olivier als spionnen voor Frankrijk. Hij luistert 's nachts een gesprek af dat zij voeren met een Franse kapitein en waarbij zij de plannen van de Engelse legerleiding verraden. Om wraak te nemen en om hun plannen in de war te sturen besluiten Pollie en Olivier een wiel van hun koets los te zetten, zodat dit er de volgende dag, als de spionnen op reis gaan, onderweg af zal lopen.*

Het zal wel moeten," zei ze. ,,Maar hoe krijgen we het voor elkaar?"

,,Het enige dat we nodig hebben, is een zaag. En een deken of zo iets om het geluid te dempen. Er is in een van die bijgebouwen vast wel ergens een zaag te vinden. Blijf jij maar hier, dan ga ik op onderzoek uit."

Zodra Pollie alleen was, begon ze nieuwsgierig aan de deur van de koets te morrelen. Tot haar verwondering bleek deze niet op slot gedraaid. Ze opende hem voorzichtig, glipte naar binnen en vond wat ze zocht: een dikke, donkerrode reisdeken. Nauwelijks had ze deze buit onder de koets gesleept, of Olivier kwam al terug met een zaag.

,,Een heel geschikt exemplaar," zei hij vakkundig. ,,Hij lag in de schuur zo maar voor het grijpen. Als jij nou een oogje in het zeil houdt, ga ik het meteen proberen. Het zal wel niet meevallen, want het is een mooi stukje vakwerk."

Hij kroop weer onder de koets, nam de situatie nog eens zorgvuldig op, legde daarna de deken helemaal over zich heen en ging aan het werk.

Weldra hoorde Pollie het regelmatige gerasp, waarmee de zaag over het hout ging. Het leek haar een verschrikkelijk hard geluid. Maar dat kwam natuurlijk, doordat het in de buurt doodstil was. In

ieder geval gebeurde er niets verdachts.

Nu en dan rustte Olivier een poosje uit om de spierpijn in zijn rechterarm wat te laten zakken; tenslotte kwam hij moe en transpirerend, maar voldaan weer te voorschijn. Met hun handen veegden ze het zaagsel bij elkaar en verspreidden dit in een wijde boog over de binnenplaats, zodat het niemand zou opvallen. Daarna vouwde Pollie de reisdeken op en legde hem terug in de koets, terwijl Olivier het resultaat van zijn handwerk nog eens aandachtig bekeek.

„Je zult wel doodmoe zijn, Olivier," zei Pollie, toen ze weer veilig en wel in de stal zaten.

„O, dat gaat wel," pochte Olivier, die in werkelijkheid maar nauwelijks op zijn benen kon staan. „Maar ik moet eerlijk bekennen, dat ik nu toch wel graag een oogje dicht zou doen."

„Tot morgenochtend hebben we toch niets meer te doen. We kunnen nu gerust gaan slapen."

„Je hebt volkomen gelijk, maar het lijkt me niet verstandig hier vannacht te blijven. Stel je voor dat we ons eens versliepen, dan wisten we morgenochtend nog niet eens of we ons doel bereikt hadden. Kom, we nemen elk een armvol stro mee en dan gaan we terug naar de grot aan de overkant van de weg, waar we vanavond hebben gezeten. Morgenochtend wachten we tot de koets ons gepasseerd is. Als alles gaat zoals we hopen, smakt hij een eindje verder in elkaar. Als dat eenmaal gebeurd is, halen we het goud op dat ze van die Fransman hebben gekregen en de kaarten waar alles op staat. Daarna moeten we zo snel mogelijk de plaats van de landing zien te bereiken om generaal Stuart te waarschuwen. Dat is de enige manier om ons regiment van de ondergang te redden!"

„Maar wie weet hoe ver dat wel is! En hoe moeten we die plek ooit vinden?"

„Dat weet ik ook niet, maar dat zullen we dan wel zien. Als ik maar eerst die kaarten te pakken heb."

Ze namen elk een flinke arm vol stro en keerden de stal opnieuw de rug toe.

Olivier was langzamerhand zo afgemat, dat hij bijna niet meer kon lopen. Maar hij hield dapper vol en eindelijk bereikten ze dan toch de grot. Daar spreidden ze zo goed en zo kwaad als het ging het stro op de harde rotsbodem uit en gingen elk in een hoek liggen.

HOOFDSTUK 8

De ramp op de bergpas

Even voor acht uur de volgende ochtend stond de prachtige blauw-met-wit gelakte reiskoets blinkend gepoetst op de binnenplaats van de Zwarte Arend, gereed voor het vertrek. De vier paarden waren ingespannen en de beide Italiaanse postiljons hadden zich aan weerskanten van het voorste span opgesteld.

Weldra verlieten twee mannen die elk een bruine leren tas bij zich hadden de herberg. De spionnen zetten hun tassen in de bagageruimte naast een paar grote koffers. Even later volgde de waard van de herberg met een grote mand levensmiddelen, die hij voor in het rijtuig plaatste.

Sergeant Trott en soldaat Pilchard sloegen deze toebereidselen met belangstelling gade. De nachtrust had hen aanzienlijk verkwikt. Bovendien hadden ze lekker ontbeten en dus waren ze in een uitstekend humeur. Toen de beide Engelsen op het punt stonden afscheid te nemen van de waard, deden de soldaten een stap naar voren.

„Goedemorgen, heren," zei sergeant Trott. „Mijn vriend en ik wilden u nog even bedanken voor de vriendelijke ontvangst van gisteravond en voor al uw goede zorgen."

„Geen dank, beste vrienden, het was ons een groot genoegen," zei een van de beide heren.

„Het was het minste dat we konden doen voor twee fatsoenlijke landgenoten,"

Ze spreidden het stro op de harde rotsbodem uit en gingen elk in een hoek liggen.

zei de ander. „Ik hoop dat jullie goed hebben geslapen."

„Uitstekend, meneer, dank u zeer," zei sergeant Trott. „Goede reis, zullen we dan maar zeggen, hè?"

„Dank je wel. Veel succes verder."

„Dank u zeer, meneer," zei sergeant Trott weer. „Een beetje succes hebben we wel nodig, want we zijn nog altijd op zoek naar mijn dochter en haar neefje. Mocht u toevallig iets van die twee horen, zou u dan nog iets voor me willen doen? Het kan zijn dat ze nog steeds worden gevangengehouden door Zucconi, weet

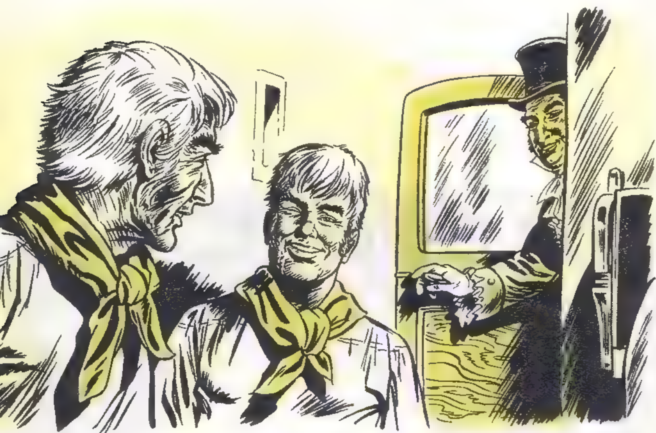
wel tot je doorgedrongen, Alan, dat de beide ouwe dwazen hier die twee zwervertjes best nog eens tegen het lijf kunnen lopen? Zo ver kunnen de kinderen nog niet weg zijn!"

„Inderdaad. En als zij ze mochten ontmoeten, krijgen die soldaten méér over ons te horen dan goed voor ons is!"

„Precies, dat moeten we niet hebben."

„Bedoel je dat we moeten proberen te voorkomen, dat ze de kinderen op tijd terugvinden?"

„Natuurlijk. Als we ze nou eens een flink eind meenamen, bijvoorbeeld tot

„Nou, dat kunnen we niet afslaan, meneer," zei sergeant Trott met een knipoog tegen soldaat Pilchard.

u wel? U zou me ten zeerste verplichten als u zich in dat geval de moeite wilde getroosten de kinderen op weg te helpen naar Sicilië. Want vroeg of laat zullen ze toch weer bij het honderdelfde regiment moeten terugkomen."

Enkele ogenblikken keken de beide spionnen elkaar zwijgend aan.

„Maar natuurlijk, vriend," zei daarna een van de twee. „Daar kun je op rekenen, hoor! We zullen heus ons best doen om die beide pechvogels op te sporen."

„Maak je maar niet ongerust, hoor, beste kerel!" besloot de andere spion.

Tijdens dit gesprek had de waard de deur van de koets al opengehouden en eindelijk stapten de passagiers in. Maar juist toen de postiljons aanstalten maakten hun paarden te bestijgen, riep een van de spionnen opeens: „Even wachten, mannen! Een ogenblikje nog!"

Terwijl ze tegenover elkaar hadden plaatsgenomen in de diligence, zei de een op onderdrukte toon: „Is het Palmi? Dan wisten we zeker dat we geen risico liepen."

„Uitstekend, George! Laten we dat doen."

Hij opende de deur en wenkte sergeant Trott en soldaat Pilchard naar zich toe.

„Welke kant moeten jullie eigenlijk uit, vrienden?" vroeg hij

„Naar het zuiden, meneer," antwoordde sergeant Trott „Het lijkt ons het waarschijnlijkst dat de kinderen die kant uit zijn."

„Nou, dat treft dan prachtig, want daar gaan wij ook heen! We willen jullie graag zoveel mogelijk helpen. Als je wilt, kun je meerijden tot Palmi. Kom, stap maar in. En ga er maar op je gemak bij zitten, hoor."

„Nou, dat kunnen we niet afslaan, meneer," zei sergeant Trott met een knipoog tegen soldaat Pilchard.

Hij klom snel in het rijtuig en nam samen met Pilchard op een van de banken plaats tegenover de spionnen die inmiddels naast elkaar achterin waren gaan zitten. Opnieuw werd de deur dichtgeslagen, de postiljons sprongen in het zadel en de koets zette zich in beweging.

Toen ze de poort door reden zagen ze de waard en een paar van zijn bedienden buigen als knipmessen. Een ogenblik later was de Zwarte Arend uit het gezicht verdwenen. Sergeant Trott werd getrakteerd op een sigaar en soldaat Pilchard mocht een snuifje nemen uit een met goud ingelegde geëmailleerde doos.

De beide soldaten waren zo blij als een kind met deze onverwachte buitenkans. Van zo'n luxueuze reis in een zacht wiegende koets hadden ze eenvoudig niet durven dromen. Ze stelden met voldoening vast, hoe soepel de koets over het slechte wegdek voortsnelde.

In hun grot, die ongeveer een kilometer verder was gelegen, ontwaakten Pollie en Olivier door het geluid van een klok. Onmiddellijk stonden de gebeurtenissen van de vorige dag hun weer helder voor de geest.

„Hoe laat zou het zijn?" was Pollies eerste vraag.

Olivier wreef zich de ogen uit, keek daarna om een hoek van de rotsen en antwoordde: „Naar de stand van de zon te oordelen lijkt het me al vrij laat. Ze zullen toch nog niet voorbij zijn?"

„Dat geloof ik niet," zei Pollie. „Me dunkt, dan hadden we de koets wel gehoord."

Olivier tuurde de weg af en luisterde aandachtig. Er was niets bijzonders te horen.

„Het kan niet lang meer duren, dat ze hier passeren," zei hij. „Laten we ons voorlopig dus maar gedekt houden. Zijn ze eenmaal voorbij, dan hoop ik dat de koets het uithoudt tot ze daar beneden bij die scherpe bocht zijn. Daar moet het gebeuren, Pollie! Als ik me niet heel sterk vergis, komt er op dat punt zo'n sterke druk op de as te staan, dat het wiel er ogenblikkelijk afvliegt."

„Ik wou dat er maar iets op te vinden was om die paarden te sparen," zei Pollie. „Lieve help! Er zitten natuurlijk nog postiljons op ook."

„Als ze hun vak goed verstaan, brengen ze het er heus wel levend van af."

„En dan nog wat. Als het gaat, zoals je denkt, ben ik niet van plan mee naar die koets te gaan, hoor. Stel je voor dat die kerels alleen maar gewond zijn? Dan schieten ze ons op staande voet neer."

„Doe alsjeblieft niet zo vervelend," antwoordde Olivier korzelig.

De vermoeienissen van de laatste dagen begonnen hun parten te spelen.

„Vervelend?" kaatste Pollie terug. „Mag ik niet eens meer zeggen wat ik ervan denk?"

„Het enige dat jij ervan schijnt te denken is dat alles wat ik denk, verkeerd uitpakt," snauwde Olivier. „Wie is eigen-

lijk op het idee gekomen die as door te zagen? Nou?"

,,Wel, nou nog mooier! Jij zag er helemaal geen gat meer in, totdat ik het voorstel deed de koets te laten verongelukken!"

,,Zo? En wat heb je dan gisteravond uitgevoerd? Je hebt alleen maar lekker in het stro liggen slapen, terwijl ik mijn leven riskeerde om aan de weet te komen wat die kerels uitspookten!"

,,Natuurlijk! Meneer moet zich weer nodig als de held voordoen! Je bent een echte opschepper," zei Pollie, terwijl ze haar neef een woedende blik toewierp.

,,En jij praat als een kip zonder kop!" was het antwoord.

,,O ja, tamboer Weetal? Wie moet overal aan denken? Wie heeft. . ."

,,Stil!" riep Olivier opeens, ,,daar komen ze aan."

Ze vergaten hun ruzie even plotseling als deze was ontstaan. Gespannen luisterden ze naar het geluid van de paardehoeven dat gestadig dichterbij kwam. Het was duidelijk dat de koets op de helling maar langzaam vorderde.

,,Kruip daarginds in die hoek, dan verstop ik me hier!" fluisterde Olivier. ,,Als alles nu maar goed gaat. . .?"

,,Dat noemt ie goed gaan," mopperde Pollie in zichzelf, die zich nog steeds maar moeilijk kon neerleggen bij de gedachte aan de komende ramp.

,,Sst, daar heb je ze!"

Ze drukten zich dicht tegen de rotsen aan. Even later kwam de met vier paarden bespannen diligence de bocht om. Het was een vreedzaam tafereel. De postiljons menden vakkundig de paarden, de koets zelf blonk in het zonlicht en er was niets dat onraad deed vermoeden.

Pollie en Olivier dachten beiden aan hun doodsvijanden die daar behaaglijk achterover geleund in de roodleren kussens zaten, onkundig van het lot dat hun boven het hoofd hing. Een paar tellen lang zag het tweetal de koets vlak voor de ingang van hun grot voorbijrijden. Opeens vielen hun monden open van schrik en ontsteltenis. Ze keken elkaar aan met wijd opengesperde ogen zonder een woord te kunnen uitbrengen.

Inderdaad zaten de beide spionnen achter in de koets. Maar Pollie en Olivier konden hun ogen niet geloven, toen ze in de beide andere figuren sergeant Trott en soldaat Pilchard herkenden. De sergeant was op zijn gemak een sigaar aan het roken en de soldaat zat druk tegen hem te gebaren alsof hij het een of andere grappige verhaal aan het vertellen was.

,,Zie je dat, Olivier? Vader en oom Pharao!"

,,Alsof er geen vuiltje aan de lucht is!" vulde Olivier aan.

,,Maar hoe komen ze in de koets?" vroeg Pollie. ,,Midden in Italië! En nog wel in gezelschap van twee spionnen!"

,,De as!" riep Olivier opeens uit. ,,Dadelijk gebeurt er een ongeluk! We moeten ze onmiddellijk tegenhouden!"

,,Tegenhouden? Hoe dan? O, wacht, ik weet wat! We rennen gauw de helling af en proberen de bocht te bereiken, voordat de koets er passeert. Kom mee!"

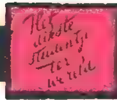
Ze staken de weg over en vlogen hals over kop de steile helling af die vijftig meter lager naar het volgende gedeelte leidde.

Wordt vervolgd

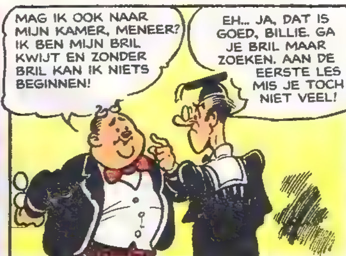

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

IK HEB KIESPIJN, MENEER. MAG IK NAAR MIJN KAMER?
JA, NATUURLIJK. MET KIESPIJN KUN JE NIET WERKEN!

MAG IK OOK NAAR MIJN KAMER, MENEER? IK BEN MIJN BRIL KWIJT EN ZONDER BRIL KAN IK NIETS BEGINNEN!
EH... JA, DAT IS GOED, BILLIE. GA JE BRIL MAAR ZOEKEN. AAN DE EERSTE LES MIS JE TOCH NIET VEEL!

NU MOEST IK EIGENLIJK NOG IETS TE ETEN HEBBEN. HEE, IK GELOOF DAT IK IETS RUIK!

AL KON BILLIE NIET BEST ZIEN, ZIJN REUKORGAAN WAS GOED ONTWIKKELD!
TJONGE, WAT EEN HEERLIJKE GEUR! DAAR MOET IK HET MIJNE VAN HEBBEN!

TOT BESLUIT VAN DE KOOKLES MOGEN JULLIE ALLES OPETEN WAT JE GEMAAKT HEBT!
EEN KOOKLES! DIE HAD IK NOOIT MOGEN MISSEN!
KEUKEN

JE BRIL NOG NIET GEVONDEN, BILLIE? NOU, VOOR DE VOLGENDE LES HEB JE HEM NIET NODIG!
TOCH WEL, MENEER. IK KAN IMMERS NIETS ZIEN!

BIJ DEZE LES HOEF JE NIET TE KIJKEN. HET IS ZINGEN!
MUZIEKKLAS

AAAAAA!
HET ZINGEN VAN HOGE NOTEN
WAT EEN GELUID! GA IN DE KEUKEN MAAR IETS HALEN VOOR JE KEEL!

AAAAA!
LIEVE HELP! GA JIJ OOK MAAR IETS HALEN. IK ZAL JE EEN BRIEFJE MEEGEVEN.

HET IS GELUKT! IK KRIJG VAST IETS HEEL LEKKERS!

IK KAN HET NIET LEZEN ZONDER BRIL, MAAR WILT U ME GEVEN WAT EROP STAAT?
NATUURLIJK, BILLIE!

MOND OPEN EN OGEN DICHT, BILLIE!
IK BEN KLAAR!

UCH... Q.. WAT IS DAT VOOR SPUL?
WONDEROLIE MET CITROENSCHIL!

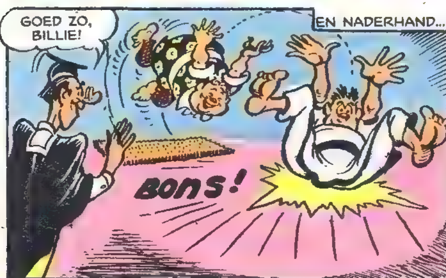

Goed nieuws

voor de vrienden van Billie!

Volgende week gaan er een paar stripverhalen van plaats verwisselen. De geschiedenis van prinses Anita en prins Rudolf komt op bladzijde 2 en 3 en de Man van Staal verhuist naar bladzijde 24 en 25. Dat komt omdat de belevenissen van Billie Turf, die tot nu toe twee bladzijden innamen, voortaan maar liefst VIJF bladzijden per nummer zullen beslaan. Goed nieuws dus voor alle lezers, die de avonturen van het dikste studentje ter wereld met spanning volgen!

De douche

Niemand vraagt zich nog af, als hij aan de kraan van de douche draait om een heerlijk bad te nemen, wie dit handige instrument eigenlijk heeft uitgevonden. Je zou geneigd zijn te denken, dat het iets van de laatste tijd was, maar dat is niet waar. Reeds de Sumeriërs, een volk uit de grijze oudheid, kenden een soort stortbad. Men liet heet (of koud) water uit een bak op een brede plank lopen. In die plank waren gaten aangebracht, waardoor het water neerviel op degene die eronder stond. Veel verschil met nu was er dus niet eens, alleen, of de Sumeriërs ook al zongen, als ze onder de douche stonden, is niet bekend. . .

De ontvoering

Vervolg van bladzij 3

schijnt nog een heel eind te zijn naar zijn huis."

„Zei je niet dat hij op de Canterburylaan woont?" vroeg Bob. „Simms beweert dat dat een heel deftige buurt is."

Voor Ralph dit kon bevestigen, werd het portier geopend en een man met een glimmende zeildoeken pet op stak zijn hoofd naar binnen.

„Jongeheer Priscott?" vroeg hij.

„Dat ben ik," zei Ralph verwonderd. „Zoekt u mij?"

„Vanzelf," zei de man. „De heer Mulby heeft ons gestuurd."

„Meneer Mulby?" herhaalde Ralph. „Maar we moeten er toch pas bij de eindhalte uit?"

„Dat was de bedoeling," beaamde de man, „maar we moesten hier toch in de buurt zijn en meneer Mulby vond dat we u dan net zo goed bij de Vismarkt konden ophalen."

„Goed, dan stappen we hier uit," besliste Ralph.

De man met de pet wenkte een koetsier die een eind verderop bij een rijtuigje stond. „Hela, Crump, hierheen!"

De man, die met Crump werd aangesproken, kwam met het koetsje naar de diligence en samen laadden ze de valiezen over.

„Zo, jongeheren, dat is dat," verklaarde de man met de pet. „Nou maar gauw instappen, dan gaan we er vandoor. Meneer Mulby zit al met ongeduld op jullie te wachten."

„Reken maar," zei Crump. Hij klom op de bok en nadat ook de anderen hadden plaats genomen, reed de koets door een wirwar van straten in oostelijke richting.

Nu en dan kruisten ze een drukke weg, maar direct daarop verdwenen ze weer in een kronkelend slop en het leek wel of de huizen, die ze passeerden, steeds armoediger werden. Haveloze kinderen speelden voor de deuren en magere honden wroetten met verbeten ijver in hopen afval, die soms midden op de straat lagen.

„Wat een rommeltje," zei Bob Millican. „Ik vind dat ze wel een betere weg hadden kunnen uitzoeken."

„Misschien is dit de kortste," veronderstelde Ralph. „Dit is een grote stad, moet je rekenen, en misschien scheelt het wel een paar mijl als we binnendoor gaan."

Het koetsje ging opnieuw een hoek om. Ze kwamen nu in een steeg, die nog smaller was dan de voorgaande, en tot hun verwondering hielden de paarden stil voor een scheefgezakt huis, waarvan de kapotte ruiten met papier waren dichtgeplakt.

Crump kwam van de bok en deed het portier open. „We zijn er, jongeheren," zei hij. „Help jij even met de bagage, Hollis, dan zal ik de jongeheren de weg wijzen."

Ralph keek om zich heen. „Bedoelt u dat hier meneer Mulby woont?" vroeg hij ongelovig.

„Wel wis en zeker, jongeheer," zei Crump, „en hij zal blij zijn dat hij jullie ziet. Kom maar gauw mee naar binnen."

„Maar meneer Mulby woont toch op de Canterburylaan?"

„Dat zou ik denken," zei Crump. „En wat dacht je dan dat het hier anders was? Kom, jongeheren, we kunnen meneer niet laten wachten."

Hij duwde hen het huis in en meteen ging ook Hollis naar binnen.

„Rechtdoor maar," zei Crump, „en dan het trapje af."

Bob Millican bleef staan en stootte Ralph aan. „Ik geloof nooit dat je oom hier woont," zei hij fluisterend. „Simms heeft zelf gezegd. . ."

„Hedaar, schiet op een beetje!" snauwde Crump, terwijl hij Bob bij zijn arm pakte. „Doorlopen, zeg ik je."

Bob zette zich schrap. „Ik wil terug," zei hij. „Laat me erdoor of ik ga schreeuwen."

„Schreeuw maar gerust," grijnsde Crump. „Ze zijn hier in de buurt wel gewend aan een beetje drukte. Vooruit, ezelskop, maak dat je beneden komt."

Hij greep Bob beet en trok hem het trapje af en tegelijk pakte Hollis Ralph vast, die zich tevergeefs tegen de gespierde schavuit probeerde te verzetten.

Even later bevonden ze zich in een schemerige kelder, waar een versleten strozak het enige meubilair vormde. Een klein raampje, hoog in de muur, was met latten dichtgespijkerd en slechts een smalle streep licht, die door een kier tussen het hout viel, verbrak de duisternis.

Hollis haalde een stuk touw te voorschijn en bond Ralphs armen stevig op zijn rug, waarna hij met Bob hetzelfde deed.

„Maak het je gemakkelijk, vriendjes," zei hij. „Het is hier wel niet zo'n fijne boel als bij meneer Mulby, maar dat went wel."

„Lelijke boef!" zei Bob verontwaardigd. „We hebben je toch niets gedaan zeker?"

„Nee, dat niet," zei Hollis. „Als dat zo was, zou ik je wel anders laten piepen. Hou je nou maar heel rustig, jongetje. Als meneer Mulby zijn verstand gebruikt, zullen jullie hier gauw genoeg weer vandaan zijn."

Na deze woorden sloot hij de kelderdeur achter zich af en even later hoorden de twee jongens boven hun hoofd het geluid van voetstappen en een gerucht alsof er zware voorwerpen werden verzet. Kort daarop klonk buiten het rumoer van een rijtuig, dat wegreed en toen werd het stil.

Angstig bleven Ralph en Bob in de schemerige kelder achter en tevergeefs vroegen ze zich af hoe het mogelijk was dat ze daar terecht waren gekomen.

Blijkbaar was het de twee kerels om geld te doen, dat hadden ze tenminste uit de opmerking van Hollis begrepen. Maar of dat voor elkaar zou komen en of Hollis hen dan werkelijk zou laten gaan, daar hadden ze geen van beiden veel vertrouwen in.

Ralph was op de strozak gaan zitten, waar hij treurig in elkaar gedoken voor zich uit staarde, maar Bob Millican was beslist niet van plan om zich zo gemakkelijk gewonnen te geven.

„We moeten zien dat we hier vandaan komen," zei hij. „Als we eerst die touwen maar kwijt zijn."

Hij maakte zijn handen zo smal mogelijk en probeerde ze met een ruk te bevrijden, maar het enig resultaat was een paar ontvelde polsen, die hem een pijnlijke kreet ontlokten.

„Zo lukt het niet," stelde hij vast. „We zullen er iets anders op moeten vinden."

Hij schuifelde langs de muur en toen hij een oneffenheid in het gesteente had gevonden, duwde hij het touw daartegenaan en begon voorzichtig te schuren.

De ongewone houding, waarin hij die bezigheid verrichtte, bezorgde hem weldra pijn in zijn schouders en na een paar minuten zwoegen hield hij hijgend op.

„Kijk eens," zei hij. „Kun je al wat zien?"

Ralph schudde zijn hoofd. „Nog niets."

„Dat valt me tegen," zei Bob teleurgesteld. „Ik dacht dat ik iets hoorde knappen."

Hij probeerde het opnieuw, maar toen het touw na een kwartier nog steeds onbeschadigd bleek te zijn, gaf hij het op.

Ver weg, boven de huizen van Londen, liet een klok vier slagen horen en na een schijnbaar eindeloze tijd sloeg hij één keer.

„Half vijf," zei Bob Millican. „Dan zitten we hier dus nog geen uur. Lieve help, het lijkt wel een week. Als we er niet gauw uitkomen, geloof ik waarachtig dat ik nog naar Birchby Hall zal gaan verlangen."

Hij ging met zijn rug tegen de muur op de matras zitten en bedacht wat hij allemaal zou doen als hij de kans kreeg om Hollis en Crump dit grapje betaald te zetten, maar al spoedig begon hem dat te vervelen.

Samen luisterden ze naar de voetstappen in de steeg, die langzaam naderden en dan weer wegstierven. Ralph, die honger begon te krijgen, probeerde er niet aan te denken dat dit het uur was, waarop in Birchby Hall thee met koek werd binnengebracht.

Eindelijk toen het buiten al donker begon te worden, sloeg er boven een deur dicht, welk geluid gevolgd werd door het schuifelen van voeten, vlak boven hen.

Blijkbaar was de vloer niet al te stevig, want op sommige plaatsen konden ze de planken zien doorbuigen onder het gewicht van degenen die daar liepen.

Mevrouw Mulby wilde juist opmerken dat zij er ook niets van begreep, toen er op de deur werd geklopt.

„Zo," zei een stem, „het is dus gelukt, hè? Hadden jullie moeite met ze?"

„Dat ging nogal," antwoordde de stem van Hollis. „We hebben weleens lastiger karweitjes bij de hand gehad. Denk je dat ie over de brug zal komen?"

„Dat moet ie wel," zei de eerste spreker. „Luister eens, Hollis, we hebben elkaar toch goed begrepen, nietwaar? Zodra de centen binnen zijn, laat je ze lopen. Ik voel er niets voor om aan een eind touw te bengelen als het mis gaat."

„Hm," kwam de stem van Hollis, „het zal wel moeten. Ik mag lijden dat die Mulby een beetje voortmaakt. Ik hou niet zo erg van zulke visite."

Boven kraakte een stoel en de eerste stem zei: „Een beetje moeite mag je wel overhebben voor je vijfhonderd pond. Ik denk dat je weleens voor minder op stap bent gegaan. Nou, ik moet er vandoor, Hollis. Je weet wat we hebben afgesproken."

De bezoeker vertrok en kort daarop ging de kelderdeur open.

„Hier is het diner van de jongeheren," zei Crump. Hij zette een aarden schotel neer, waarop een paar hompen brood lagen, en voegde er een tinnen schaal bij, die met water was gevuld.

Bob Millican trok zijn neus op. „Geef dat maar aan je hond," zei hij.

Crump grijnsde. „Wacht maar, jongetje, straks zul je blij zijn dat het er staat. Ik heb mijn maal weleens met minder moeten doen."

Hij greep Bob bij zijn schouders en draaide hem om. „Prima," zei hij tevreden. „Je kan wel merken dat Hollis op zee is geweest. Als die een knoop legt, krijg je hem er met geen drie paarden meer uit."

Nadat hij ook Ralphs boeien had geïnspecteerd, blies hij de kaars uit die hij bij zich had, en verdween.

Traag verstreken in de donkere kelder de uren. Ralphs polsen begonnen pijn te doen door de knellende touwen en hij was stijf geworden van het zitten, maar omdat hij bang was dat hij zich in het donker zou bezeren, durfde hij niet rond te lopen.

Ook de honger begon hem te kwellen en hoewel de droge stukken brood er verre van aanlokkelijk uit zagen, werd het nare gevoel in zijn maag tenslotte zo sterk, dat hij op zijn knieën ging zitten en zich op goed geluk voorover boog.

Tot tweemaal toe stootte hij zijn neus tegen de stenen keldervloer, maar eindelijk vond hij de schotel en nadat hij wat had gegeten en ook een slok water had genomen, leek de toekomst hem niet zo somber meer als tevoren.

Ook Bob Millican hield het niet langer uit en at de rest van het brood op terwijl hij na elke hap een nieuwe verschrikking voor Crump en Hollis bedacht.

Buiten was het nu stil geworden. Een enkele keer klonk de stap van een late voorbijganger en eenmaal hoorden ze iemand zingen. Verder was er slechts het gemompel boven hen, waar de twee mannen blijkbaar zaten te kaarten, want eenmaal hoorden ze de stem van Hollis: „Troef! Pak me die maar eens af!" waarop Crump met een gegrom antwoordde.

Tevergeefs probeerde Ralph te slapen. Op zijn rug kon hij niet liggen en toen hij het op zijn buik probeerde, maakte de muffe lucht van de strozak hem zo naar, dat hij haastig weer overeind ging zitten.

Een enkele maal doezelde hij even weg, maar zijn ongemakkelijke houding deed hem spoedig weer ontwaken en de rest van de nacht luisterde hij vol afgunst naar het vredige snurken van Bob Millican.

Eindeloos scheen het te duren eer er weer licht kwam door de kier bij het venster. Iemand duwde een handkar door de steeg en een koperslager, schuin tegenover het huis waarin de twee jongens gevangen zaten, luidde met krachtige hamerslagen het begin van een nieuwe werkdag in.

Ralph was opgestaan en liep met pijnlijke knieën de kelder op en neer en Bob, die intussen ontwaakt was, duwde proestend zijn hoofd in de schaal met water.

De dag was nog maar enkele uren oud toen de geluiden van buiten overstemd werden door het geratel van een rijtuig dat vlak voor het huis stilhield.

De kelderdeur ging open en Hollis stak zijn hoofd om de hoek.

„Boven komen!" riep hij. „Vlug een beetje!"

Hij ging hen voor door de gang en liet hen instappen. Daarop klom hij zelf ook naar binnen, sloot de gordijntjes voor de portierramen en gaf een roffel op het tussenschot.

De koets zette zich in beweging en een half uur lang reed hij straat in, straat uit zonder dat de jongens wisten waar zij zich bevonden.

Plotseling werd er van de bok af tegen het houtwerk getikt. Hollis haalde een mes te voorschijn en sneed de touwen door die Ralph en Bob geboeid hielden. Het paard liep nu stapvoets en nadat Hollis een snelle blik naar buiten had geworpen, rukte hij het portier open.

„Vooruit, uitstappen!" snauwde hij.

Bob Millican sprong naar buiten en nauwelijks was Ralph hem gevolgd of het paard begon weer te draven en een ogenblik later was de koets in een zijstraat verdwenen.

De weg, waarop Hollis de twee jongens had achtergelaten, werd aan één kant begrensd door een veld, waarop een paar wrakke schuren stonden, en aan de andere kant door een stuk land, dat met hekken was afgezet en waarop verscheidene soorten groenten groeiden. Zowat een mijl verderop stonden een paar huizen en daarachter verrezen de gevels van de stad.

Ongetwijfeld had Hollis deze plek met opzet uitgekozen, want de twee jongens hadden al een flink stuk afgelegd eer ze iemand tegenkwamen. Het was een oude vrouw die een mand droeg en in zichzelf mompelend voortslofte.

„Mevrouw," zei Bob Millican, „kunt u me zeggen hoe ik naar de Canterburylaan kom?"

De vrouw schrok op. „Wat zeg je, jongeheer?"

„De Canterburylaan," herhaalde Bob.

De oude schudde het hoofd. „De Canterburylaan? Lieve help, die is haast aan het andere eind van de stad. Precies weet ik het ook niet, maar het moet ergens in het westen zijn, jongeheer. Dan zul je de omnibus moeten nemen. Loop maar recht uit en dan de eerste straat links. Daar is een halte."

Na een lange rit kwamen ze bij de Canterburylaan. In hun opwinding hadden ze geen van beiden aan hun bagage gedacht, maar onderweg, toen Ralph een jongen zag lopen met precies zo'n vest aan als hij zelf had, dacht hij plotseling aan zijn koffers en al de kostelijke dingen, die erin zaten.

Het was niet waarschijnlijk dat hij daar ooit iets van terug zou zien en toen dat tot hem doordrong, schoten de tranen hem in de ogen.

De Canterburylaan, die ze nu eindelijk hadden gevonden, was een brede weg met statige huizen. Op sommige deuren stond met zwierige krulletters de naam van de bewoner, maar die van meneer Mulby was er niet bij.

Bob Millican hield een huisknecht aan, die met een pakje onder zijn arm een stoep af kwam.

„Ik zoek het huis van de heer Mulby," zei hij. „Hij woont hier in de laan."

De man keek verwonderd naar de twee jongens die er, zonder hoofddeksel, met verwarde haren en verfomfaaide kleren, niet uit zagen als het soort mensen dat de deftige huizen aan de Canterburylaan placht te bezoeken.

„Meneer Mulby?" herhaalde hij. „Bedoel je de makelaar?"

„Dat weet ik niet," bekende Bob. „Maar hij heeft een kantoor, is het niet, Ralph?"

„Ja," bevestigde Ralph. „In de binnenstad."

„Mm," zei de man, „probeer het dan daar maar eens, dat huis met die erker, aan de overkant. Ik geloof dat hij daar woont."

De deur van het huis met de erker werd geopend door een dienstbode, die, nadat Ralph hun namen had genoemd, op een draf weer verdween.

In haar plaats verschenen een lange heer in een deftig lakens pak en een dame, die er uit zag alsof zij die nacht al even weinig had geslapen als Ralph.

„Gelukkig!" zei de heer in het lakense pak. „Daar zijn ze."

„O, die arme jongens, wat zien ze er uit," zei de dame ontsteld. „Komen jullie maar gauw mee."

Nog diezelfde dag verscheen er in het huis van meneer Mulby een politieman, aan wie Ralph en Bob precies moesten vertellen wat er gebeurd was, en nadat de man alles had opgeschreven, vertrok hij met de verzekering dat hij alles zou doen om de twee schurken op te sporen.

„Ik begrijp niet hoe het mogelijk is," zei meneer Mulby. „Ik begrijp er niets van. Hoe kunnen die kerels nu in vredesnaam geweten hebben dat jullie in die diligence zaten. Ongelooflijk dat zo iets midden in de negentiende eeuw in een stad als Londen kan gebeuren."

Mevrouw Mulby wilde juist opmerken dat zij er ook niets van begreep, toen er op de deur werd geklopt. Een knecht in livrei, wiens wangen onder een paar geweldige, bruine bakkebaarden schuilgingen, bracht de thee binnen en zette die met een buiging op een tafeltje.

„Alstublieft, mevrouw," zei hij. „Is er nog iets anders van uw dienst?"

„Nee, dank je, Skulker," antwoordde mevrouw Mulby, waarop de knecht opnieuw een buiging maakte en verdween.

Ralph keek de man na. Het leek hem alsof hij die stem eerder had gehoord, maar toch wist hij heel zeker dat hij de man nog nooit ontmoet had.

Terwijl ze hun thee dronken, beloofde meneer Mulby dat ze de volgende dag de stad zouden ingaan om kleren voor hen te kopen en wat ze verder nodig hadden.

„Maar denk erom dat jullie er nooit alleen op uit gaan," voegde hij eraan toe. „Als jullie willen wandelen, kan Skulker met je meegaan, maar alleen komen jullie de straat niet op. Ik zou me geen raad weten als je weer iets overkwam."

Zo gebeurde het dat Ralph en Bob, wanneer ze het huis van meneer Mulby verlieten, op drie passen afstand werden gevolgd door Skulker, die hen op al hun tochten met een onverstoorbaar gezicht begeleidde.

Hoewel de knecht zich naar al hun wensen schikte, hadden ze die uitstapjes liever alleen ondernomen, maar meneer Mulby, die overigens een heel vriendelijk man was, bleek op dit punt onvermurwbaar en waar ze ook gingen, de man met de bakkebaarden volgde hen als een schaduw.

Op een vrijdag, bijna drie weken na hun aankomst, maakten ze een lange wandeling langs de Theems en tenslotte kwamen ze in een buurt terecht, waar ze nog niet eerder waren geweest.

Ralph wilde teruggaan, maar Bob Millican zag in een zijstraat een huis, dat er zo oud en schilderachtig uit zag, dat hij er beslist naar toe wilde om het te bekijken.

Toen dat gebeurd was en hij de straat wou uitlopen, nam Skulker het woord, iets dat hij nog nooit gedaan had als hem niets gevraagd werd.

„Neemt u me niet kwalijk, jongeheer Millican, maar jongeheer Priscott wilde zoëven die kant op," merkte hij op.

„Dat weet ik," zei Bob, „maar dit is een leuke straat, nietwaar Ralph? We kunnen best zo gaan."

„Mij goed," zei Ralph.

Skulker streek zich over zijn bakkebaarden. „Als ik zo vrij mag zijn, jongeheer, ik vrees dat we lelijk zullen afdwalen, als we zo gaan."

„We hebben tijd genoeg," zei Bob, „en als het te laat wordt, kunnen we altijd nog de omnibus nemen."

Skulker zweeg en ze vervolgden hun weg in de richting die Bob Millican had voorgesteld.

In de straat, waarin ze liepen, waren talrijke winkels, waar de meest uiteenlopende dingen werden verkocht, en van tijd tot tijd bleven de jongens staan om elkaar de wonderlijke zaken te wijzen, die in de etalages waren uitgestald.

„Kijk daar eens," zei Bob, toen ze langs een uitdrager kwamen, „een olifantstand. Wat een kanjer, hè?"

Skulker kuchte. „Ik vrees dat we niet al te veel tijd meer hebben, jongeheer. We zijn hier een heel eind van huis, moet u weten."

„Ja, stil maar, we gaan direct terug," zei Bob ongeduldig. „Zie je die dolk daar, Ralph? Dat is een ouwe, hoor."

... maar Skulker liep harder dan hij ooit in zijn leven had gedaan.

Maar Ralph Priscott gaf geen antwoord. Vol belangstelling keek hij naar een rood sportjasje, dat binnen in de winkel aan een rek hing. De kraag en de mouwen waren met zwarte biezen afgezet en de koperen knopen glommen alsof ze zo juist waren opgepoetst.

„Kijk," zei hij, „daar hangt net zo'n jasje als ik had. Dat rode, weet je wel. Dat ben ik nu ook kwijt. Durf jij mee te gaan om te vragen wat dit kost? Ik zou er zo graag weer een willen hebben."

„Ga maar mee," zei Bob, „dan vraag ik het wel voor je."

Skulker trok zijn wenkbrauwen op. „Dat meent u toch niet, jongeheer? Wat zal meneer Mulby wel zeggen als hij hoort dat zijn neef bij een uitdrager is geweest. Ik ben bang dat we daar moeilijkheden mee zouden krijgen, jongeheer Priscott."

„Dat zullen we dan wel zien," zei Ralph koppig en gevolgd door Bob ging hij de winkel binnen, terwijl Skulker met een nijdig gezicht op de stoep bleef staan.

Achter in de winkel ging een deur open en een oude man met een brilletje op kwam naar voren.

„Mag ik dat jasje eens zien, meneer?" vroeg Ralph verlegen. „Dat rode daar."

De oude man gaf Bob een knipoogje. „Uw vriend heeft smaak, meneer. Die haalt er precies het mooiste uit."

Hij haalde het jasje van het rek en spreidde het uit. „Alsjeblieft, is het geen prachtstuk? Helemaal afgebiesd en kijkt u die voering eens."

Ralph gaf een schreeuw. „Maar dat is mijn jasje! Hoe komt u daaraan?"

„En hoe komt u hieraan?" vroeg Bob Millican, die intussen een paar laarzen had ontdekt, waarin hij nog geen maand geleden zelf had rondgelopen.

„Kalm, heren, kalm," zei de oude koopman. „Dit is een eerlijke zaak en ik heb deze dingen als een eerlijk man betaald. Of ze van u zijn geweest of van een ander, dat kan ik niet weten."

„Van wie heeft u ze gekocht?" drong Bob aan.

De oude man dacht even na. „Eens kijken, dat is een week of twee geleden... Ja, nu weet ik het weer. Een man van een jaar of veertig was het. Hij sprak als een heer, maar een heer brengt geen kleren naar een uitdrager. Ik denk dat het de een of andere bediende is geweest. Hij had van die grote, bruine bakkebaarden. De grootste, die ik ooit..."

„Skulker!" riepen Ralph en Bob tegelijk. Ze keken naar buiten, juist op tijd om de knecht van meneer Mulby op een draf te zien verdwijnen.

„Nu begrijp ik alles," zei Bob Millican, terwijl ze hem achternarenden. „Dat hebben we allemaal aan hem te danken. Hij wist dat we die dag zouden komen en hij heeft ons gewoon aan die twee kerels uitgeleverd. En onze spullen heeft ie ook nog verkocht. Lopen, Ralph, we zullen hem!"

„Die huichelaar," hijgde Ralph. „Daarom schrok ie natuurlijk zo toen we deze kant op wilden. Ik zal het hem betaald zetten!"

Ze renden de straat uit, maar Skulker, die maar al te goed begreep wat hem te wachten stond, liep harder dan hij ooit in zijn leven gedaan had.

Toen ze hem eindelijk hadden ingehaald, bleef hij staan en balde zijn vuisten.

„Geen stap verder," dreigde hij, „of ik sla jullie alle twee tegen de grond."

Ralph week terug, maar Bob Millican dook zonder zich te bedenken onder Skulkers armen door en begon als een razende op hem los te trommelen.

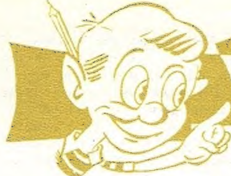
Ralph schoot zijn vriend te hulp en terwijl van alle kanten nieuwsgierige voorbijgangers toestroomden, dansten de twee woedende jongens om Skulker heen en bewerkten hem net zo lang tot hij zich kreunend gewonnen gaf.

Het was zoals Bob Millican gedacht had. Skulker, die wist dat de jongens zouden komen logeren, had met twee mannen die voor niets terugdeinsden, het plan gemaakt hen te ontvoeren en zodoende een losgeld in de wacht te slepen; daarmee niet tevreden, hadden ze ook de inhoud van de koffers verkocht.

Nog diezelfde dag verhuisden ook Crump en Hollis naar de cel en meneer Mulby, die zijn vijfhonderd pond bijna helemaal terugkreeg, vertelde aan iedereen, die het wilde horen, dat die neef van hem zo'n enorm flinke jongen was.

Hij schreef zelfs een lange brief naar Birchby Hall, waarin hij de voortreffelijke opvoeding prees, die de jongens daar kregen, en nadat meneer Gower dit epistel driemaal had overgelezen, haakte hij zijn duimen achter zijn vest, stak zijn kin naar voren en knikte bedachtzaam.

„Een verstandig man, die meneer Mulby," zei hij. „Ik heb helaas nooit de eer gehad hem te ontmoeten, maar hij moet zeer ontwikkeld zijn, dat zie je direct aan zijn handschrift."

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruis-woord-puzzel

Ingezonden door H. J. v. d. Bosch (12 jaar) en W. Mulder (14 jaar), Hoge Larenseweg 318, Hilversum.

Horizontaal

1 Andere naam voor de maand juli
8 Bergruimte
9 Slede
10 Twee klinkers
11 Voorzetsel
12 Insekt
14 Vervoeronderneming
15 Nederlandse Spoorwegen (afk.)
16 Plaats in Gelderland
17 Grappenmaker
18 Honderd vierkante meter
19 Jongensnaam
20 Lichaamsdeel
22 Plaats in Noord-Brabant
23 Iemand eer bewijzen
25 Fris, koud
26 Vorm van het werkwoord knielen
29 Water in Friesland
30 Eerste vrouw
31 Vloerbedekking
34 Gebergte in Turkije
35 Een zekere

Verticaal

1 Jongensnaam
2 Mannelijk rund
3 Marterachtig roofdier
4 Gerucht
5 Slede
6 Voornaam of aanzienlijk
7 Doorheen
8 Geneesmiddel tegen koorts
13 Niet gesloten
14 Naamloze
18 Stad in Duitsland
19 Mond van een dier
21 Uitbouw
24 Inwendig orgaan van het menselijk lichaam
27 Vrouw van Adam
28 Stok
29 En andere (afk.)
32 Meisjesnaam
33 Voorzetsel

Oplossingen puzzels uit ons vorige nummer

Vergelijking

STAAL = METAAL

Tovervierkant

A R T S
R U I T
T I N E
S T E M

EEN-WOORD-REBUS

Visitekaartje

P. L. GERST
VEERE

Welk beroep heeft deze dame?

Wie schrijft?

We hebben weer een verzoekje binnengekregen om een briefje of kaart te schrijven. Ditmaal komt het van Dick Witte, Oudbodegraven c 118 I in Bodegraven. Dick is zestien jaar en ligt al meer dan negen maanden ziek, waarvan hij er zeven in een ziekenhuis heeft doorgebracht. Zijn speciale liefhebberij is het verzamelen van ansichtkaarten. Wie stuurt hem er een? Namens Dick vast hartelijk bedankt.

DICKIE DAPPER

COCO de CLOWN

H'M!
PROFESSOR
Spoet-Nik
Hypnotiseur
KOOP ZYN
NIEUWE Boek.

TJONGE! GEWELDIG!
Hypnose
Iedereen
LEREN

DOOR HYPNOSE KAN IK EEN ANDER MIJN WIL OPLEGGEN!

GAUW EEN SLACHTOFFER ZOEKEN!

STRONGO, JE BENT IN MIJN MACHT! JE VOELT JE SLAPERIG!

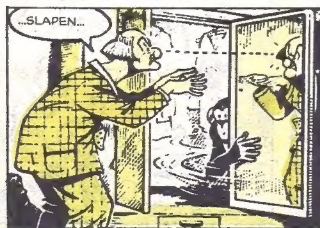

BANG
JE ZULT JEZELF BEDOELEN!

IK SCHIJN HET NOG NIET TE KUNNEN!

IK ZAL HET EENS MET EEN AAP PROBEREN!

JE BENT IN MIJN MACHT! JE VOELT JE SLAPERIG!

NU GA JE...
BRR!

...SLAPEN...

GAAP!!

COCO HEEFT ZICHZELF GEHYPNOTISEERD! VOOR MORGEN WORDT IE NIET WAKKER!
ARME COCO!

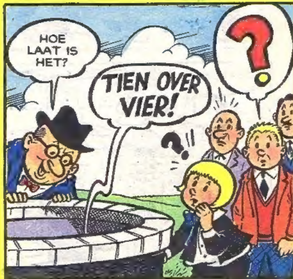

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.